

Denne kolonne er
forbeholdt sensor.

DEL A

"Nå for tiden er jenter mer opptatt av fotball."

Denne setningen inneholder bare generelle termer:

tiden

jenter

fotball

Man kan imidlertid si at termen jenter brukes som en singular term siden det er jenter som tilskrives noe. Generelle termer står i relasjon til de singulære, de skal beskrive egenskaper ved objektet. Jenter tilskrives noe i denne setningen. De er mer opptatt av fotball nå for tiden. Jenter kan bety Kari eller Elin, som er singulære termer.

T_0 : Nå for tiden er jenter mer opptatt av fotball

T_1 : Jenter var ikke så interessert i fotball før i tiden, de var opptatt av å hoppe stikk

Situasjonsbeskrivelse : Sett at en mor forteller om sin bonden til sitt barn som spiller fotball. Da kan hun si T_0 i begynning T_1 : "Jenter var ikke så interessert i fotball før i tiden, de var opptatt av å hoppe stikk." Slik forteller hun hvorfor hun ikke spilte fotball som liten.

Denne kolonne er forbeholdt sensor.

T_2 : Nå for tiden er jenter mer opptatt av fotball enn gutter.

Situasjonsbeskrivelse : Sett at en fotballtrener uttrykker beundring for rekrutteringen til sitt guttelag. Han sier da T_0 i beundring T_2 : "Nå for tiden er jenter mer opptatt av fotball enn gutter." Han foreslår dermed at de skal danne flere jentelag.

~~T_3 : Jenter var interessert i fotball for i tiden, men nå er de enda mer interessert.~~

T_3 : Nå for tiden er jenter mer opptatt av fotball enn håndball.

Situasjonsbeskrivelse : Sett at en trendanalytiker som jobber for et reklamebyrå gir en undersøkelse blant jenter for å finne ut hvilke varer de vil reklamere for jenter. Han kan da si T_0 i beundring T_3 : "Nå for tiden er jenter mer opptatt av fotball enn håndball." Han slår dermed fast at reklamebyrået bør reklamere for fotballutstyr til jenter siden de er mer interessert i det enn håndball.

Denne kolonne er
forbeholdt sensor.

DEL B

I denne besvarelsen skal jeg redegjøre for og sammenligne kantekretismens og fundamertismens ulike forståelser av begrepet. Innledningsvis kommer jeg til å nevne Platons klassiske definisjon av kunnskap hvor han skiller mellom kunnskap og som oppfatning med god begreper. Jeg kommer innom forståelsen på et intervensjonistisk og eksperimentelt perspektiv på begrepet for jeg skriver mer om fundamertismens og kantekretismens ulike forståelser av hva det er begrepet.

Denne kolonne er
 forbeholdt sensor.

I dialogen Theitatos uttrykker Platon det klassiske
 skille mellom riktig oppfattning og kunnskap. Den gode
 begynnelsen er nødvendig for at noe skal kalles kunnskap.
 Det holder ikke med en ~~sunn~~ oppfattning. Selv om
 denne er sunn skal man også kunne redegjøre for det.
 Den klassiske definisjonen på kunnskap etter Platon var
 derfor "begynnet som oppfattning", eller "justified true belief"
 (JTB). Denne definisjonen ble støttet i flere tusen år
 før Justin Gettier publiserte sin berømte artikkel i
 1963 som problematiserte dette. Gettier viste gjennom
 et ~~ut~~ eksempel hvordan man kunne oppfylle alle
 kravene i definisjonen, men allikevel ikke ha kunnskap.
 JTB sier at p ret s hvis og bare hvis (1) p tror s,
 (2) s er sann, og (3) p har gode grunner til å tro at s
 er sann. Eksempellet til Gettier kunne være at en person
 ser på sin klokke som stoppet nøyaktig for 24 timer siden.
 Han tror da klokken er tre sekunder videre dette,
 noe den faktisk også er. Personen som ser på klokken
 har da oppfylt alle kravene, ~~men~~ han tror klokken er tre,
 det er sant at den er det, og han har en god grunn
 siden han ser på sin klokke. Men har han da kunnskap?
 Vår han ikke bare veldig heldig?

Gettier problemstillingen leder oss inn på hva vi
 mener er en god begynnelse. Man kan skille mellom
 et internalistisk og eksternalistisk syn på begynnelse. For en
 internalist er det nødvendig at begynnelsen er transparent
 for den som skal begynne. Man kan si at begynnelsen
 må gjøres til personens egen begynnelse. Den må kunne
 fremvises og redegjøres for. I klokke-eksempellet må internlisten
 undersøke klokken fra et subjektivt ståsted: "Jeg ser en
 klokke foran meg, jeg er overbevist om at den ikke inneholder
 feilheter og at den er til å stole på."

Denne kolonne er
 forbeholdt sensor.

Euktenslisten har en annen tilnærning til bevisførelse. Man kan si at dette er et utenfra-perspektiv hvor man undersøker kilden til det som ikke meg til \neq den å tro på en antagelse; hvor positivt er kilden til den antagelsen jeg har? I Wolke-eksempelet vil ikke euktenslisten være at personen redejvar for hvorfor han tror kilden er tre hvis kilden han vet det for er positivt. For euktenslisten er umiddelbart ikke kilden til antagelsen om at kilden er tre til å stole på. En sliktstående kilde er ikke positivt som kilde. Som Robert Nozick holder det vil ikke en slik kilde "track the truth". Euktenslisten Nozick tilfører to krav til Platons tripartite definisjon av kunnskap. Han beholder Platon to første krav; (I) p må tro S og (II) p må være sann. Han legger umiddelbart til at: (III) hvis S er sann vil p tro S og (IV) hvis S er usann vil ikke p tro S. I en euktenslistisk analyse av bevisførelse vil ikke Gettier problemet oppstå siden ~~det~~ eksempelets kilden ikke oppfyller kravet om en kilde som "leder sannheten". Internslisten vil kritisere euktenslisten i at han stiller mindre krav til ~~kunnskapen~~ personen. For internslisten er det tydelig at personen må kunne redejvare for sin antagelse. Det er merkelig nok fordi siden ~~det~~ kunnskapen for følger.

Hva skal så fundamentet for bevisførelse bestå i? Hvis noe skal "track the truth" må det vel være et fundament å ta utgangspunkt i, som han også sier om det ~~er~~ som leder oss til antagelser er riktig eller galt. Fundamentets utgangspunkt er at ingenting er sikkert ~~en~~ ~~den~~ ~~grunnen~~ sikkert uten den grunnleggende kunnskapen bygger på. Er det usikkerhet i grunn vil dette forplante seg oppover. I fundamendisens tenkning er det to sentrale prinsipper. Det ene er kildensprinsippet. Kildensprinsippet

Denne kolonne er
forbeholdt sensor.

sier at ~~mat~~ begunnelser er overførbare i logisk gyldige slutninger. Hvis det er sikkert at p fører til q , kan man også sikkert anta q . Hvis ~~p, s, q~~ i logisk gyldige slutninger som $\frac{1}{2}$ modus ponens (hvis p, s, q, p, q) kan man overføre støtte sine utøvelser. Det andre prinsippet er skille mellom fundamentale og utledete slutninger. Mens p er en fundamentale slutning, er q en utledet. Ikke alle utledete slutninger er dermed fundamentale, noen er utledet fra "kanskapsens grunnfjell".

Fundamentistens framte argument er regresjonsargumentet. I følge dette argumentet kan ikke ~~alle~~ alle utøvelser være utledet av andre utøvelser siden dette ville ført til en uendelig rekke uten ~~mat~~ noe sikkert fundament. Noe må være selvbegrunnet, uten selv å være begrunnet av noe annet. Hva skal så dette fundamentale heite i? Det mest kjente svaret på dette er kanskje Descartes' rasjonalistiske tilnærning. Rene Descartes' ~~mat~~ ville bruke den metodiske til for å finne noe sikkert kan ikke kunne tre på. Descartes ender opp med i Jeg er. Det kan han ikke tre på. Utifra dette går han videre til forsiktig å hevde Guds bevis gjennom fallet som gir det mulig å tre på matematikkens og fysikkens vitenskapers sannhet. ~~Mat~~ Som alle rasjonalister beholder han en skeptis til empiriens vei til erkjennelsen. Det er det som står åbent og tydelig for fallet som leder til den sine erkjennelsen hver Descartes.

I motsatt ende av Descartes' rasjonalisme befinner John Lockes' empiriske fundamentisme. Locke tar utg. i at det er sansene som leder oss til den fundamentale erkjennelsen. Gjennom sansene får vi umiddelbare rapporter, som et foto av virkeligheten. Men hvordan kan vi

Denne kolonne er
forbeholdt sensor.

Være sikre på at den intellektuelle som prøver for oss umiddelbart gjennom sinne er den egentlige viktighet! Løse prøver i besvare dette problemet.

Kantekstualismen hevder at fundamenteren har misforstått hva begynnelse er. Fundamenteren forsøker å beskrive noe allmenngyldig ved begynnelse. En slags gyldig definisjon av begynnelse som gjelder alle tider. Kantekstualisten hevder at noe slikt ikke finnes. Dette finnes ikke, begynnelse oppstår alltid i sammenheng, i en kontekst. Filosofien misforstår når den prøver å finne ~~stille definisjoner~~ ~~Den~~ ~~g~~ definisjoner som er allmenngyldige. Den gir utenfor det språket kan beskrive. Språket gir på tross, og misforståelser oppstår.

Kantekstualisten hevder istedenfor at filosofens oppgave er å finne begynnelsen innenfor ulike områder. Det finnes imidlertid en uendelig rekke sammenhenger ~~hvor~~ som man kan undersøke. I en hver sammenheng er det imidlertid noe som ligger fast. Det faste kaller Ludwig Wittgenstein for språkekernene. Det er dette som gjør at vi kan stille noe for noe sunet, at vi i det hele tatt kan vite noe. Alt beveger seg rundt disse kjerne. Men spør. gir imidlertid ikke mening å stille i en sammenheng. ~~ved disse~~ For eksempel gir det ikke mening å stille spør. ved troverdigheten ved Jesus liv og eksistens i en preken i en ~~for~~ kristen kirke. Da går man utover språkekjerne. Spørsmålet gir ikke mening. Man skal ikke blande inn forskjellige kontekster inn i hverandre. Religiose og etiske (som Wittgenstein mener gir livet mening samtidig) skal etiske eller ikke brukes med vitenskap. Wittgenstein sammenligner det faste med bunnen

Denne kolonne er
 forbeholdt sensor.

i en elev, mens eleven fyter som de ulike kateketene.
 I den klassiske definisjonen av kunnskap hevder
 Platon at begunnelser er det som skiller ~~som~~ mellom
 som oppfatning og kunnskap. Platon legger grunnlaget for den
 internalistiske filoscifien til begunnelse hvor personen selv
 skal kunne ~~redegjøre~~ begrunne sin uttalelse. Begunnelser
 må gis til ens eget. Ketter ~~utfordret~~ dette ~~spør~~
 problematiserte dette spørret gjennom sitt eksempel
 med hvor man kan oppfylle alle kravene, men allikevel
 ikke ha kunnskap. Eksternalistens svar på dette var at
 begunnelsen ~~er~~ ikke må redegjøres for av den enkelte, men
 man må ha litt som "tracing the truth". En skiltsene
 hadde gitt ~~ikke~~ ikke det. For å avgjøre hva som er sant
 og ikke sant må man ha et fundament å ta utgangspunkt i
 hevder fundamentalisten. Noe må være sikkert, noe som
 alt er utledet fra. Descartes og Locke hadde ulike svar
 på hva dette fundamentet skulle bestå av. Kartesistisk
 hevder imidlertid at fundamentalisten misforstår. Fundamentet
 forsøker å beskrive noe allmenngyldig ved begunnelse. Dette
 finnes ikke. Begunnelser oppstår alltid i sammenhenger
 hevder kateketistisk. Filosofiens oppgave er å finne de
 ulike begunnelene innen forskjellige kateketer. Man
 må ikke berge seg utenfor disse, hvor det ligger faste
 språkregler som alt ~~er~~ berger seg rundt. Da vil man
 stille spør. som ikke gir mening. Det er det
 fundamentalisten gir når han forsøker å finne
 noe grunnleggende ved kunnskap som alt skal føle
 utledet fra. Spørsmålet må stilles i en sammenheng.